

Off-the-road

Wat is de mens toch een interessante diersoort. We wonen intussen met enkele miljoenen soortgenoten op een kluitje in de Randstad, en nu proberen we op alle mogelijke manieren om te doen alsof dat niet zo is. De Randstad is op een paar overgeschoten stukken weiland na helemaal volgebouwd en geasfalteerd. Zelfs ons fraaie Museumpark bestaat voor ruim een kwart uit mooi glad, licht verzakkend asfalt. Maar hoe meer asfalt er wordt uitgesmeerd, hoe meer de Randstedeling een ontken-gedrag gaat vertonen. Ga maar na:

1. Wie tegenwoordig een fiets koopt, koopt een mountain-bike, ook wel city-bike geheten, met een bandenmaat waarmee Parijs-Dakar kan worden gefietst zonder in het mulle zand vast te lopen. Brede banden met een centimeters dik profiel, volstrekte waanzin voor het gemiddelde fietspad.
2. Alles wat jonger is dan 25 jaar loopt op Nikes Air of aanverwante schoentypes, die zijn ontworpen om in een gezwinde loopas de zandverstuivingen van Kootwijkerzand mee te bedwingen. Hoewel af en toe een vergelijkbaar zandlandschap in de Karel Doormanstraat wordt opgeworpen, heeft het lopen op off-the-road schoenen in de stad geen enkele adaptieve noodzaak.
3. Veel van wat ouder is dan 25 jaar koopt zijn of haar schoenen bij een buitensportzaak van het type waar ze ook gevriesdroogd Noordpoolvoedsel, Hymalaya-bestendige tenten en slangenbeet-uitzuig-apparaatjes verkopen. Dit behoeft verder geen toelichting.
4. Het toppunt is afgelopen weken op grote reclame-borden te zien geweest. Een bekend Zweeds automerk waarvan de naam met een V begint, adverteerde er met de slogan 'WAAR EEN WIL IS MAAR GEEN WEG'. Men bedoelt ermee te suggereren dat je ergens met je auto wilt rijden, waar dan geen geplaveide wegverharding blijkt te zijn. Kent u zo'n plek in de Randstad? Zelfs de wandelpaden in het Kralingse bos zijn van een plak asfalt voorzien, met een aangewalste laag puingranulaat eronder en een rustiek laagje grit eroverheen. Zou er in zo'n supergeplaveid landschap nog wel ergens een stukje weg zijn waar het bezit van een 4-wheel-drive met 18

versnellingen, Saharabanden, een noodlier en een slingerkruk van pas komt? Natuurlijk niet!

We gebruiken off-the-road fietsen, alpiene schoenen en 4WD-auto's (voor iedere inkomens-groep dus een mogelijkheid, ook zo echt Nederlands) om onszelf de illusie voor te schotelen dat we in De Natuur leven. Dat is dus niet zo, maar het biedt wel de mogelijkheid om van het fileprobleem af te komen. Want – zo zal bij enquêtes blijken – niemand staat graag in een file, en iedereen wil graag over ongebaande paden crossen. Waarom voeren we dat dan niet gewoon in? Ik stel voor dat we de snelwegen ombouwen tot cross-circuits. Dat kan zeer goedkoop met van die grote asfalt-schraap machines, die aan de voorkant het asfalt wegbreken, het daarna inwendig vermalen, om het aan de achterkant in de vorm van fijngemalen korrels uit te braken. Dat korrelige materiaal, een soort mengsel van grind, zand en stof, is uitstekend geschikt om vervolgens de mogelijkheden van de nieuw aangeschafte V uit te testen. Er komt géén Wegenwacht als u onverhoopt tot aan de deurkrukken in het wegdek zakt.

Het omringende landschap zal er ook anders uitzien. Tussen Schiedam en Delft is men al begonnen om de weilanden om te vormen tot bossen, en ook bij Zoetermeer wordt zoiets uitgevoerd. Daardoor wordt de indruk dat men zich per auto moeizaam door ongerepte wouden voortbeweegt in hevige mate versterkt. Een echte kick dus voor de ware natuurliefhebber!

Verder moet ik nog melden dat deze columns helpen! De rare situatie bij de Leuvebrug waar ik enkele Straatgrassen geleden over schreef, is intussen verholpen, zodat de fietsers geen griezelige zijsprongen meer hoeven te maken. De noodzaak voor het aanschaffen van een city-bike om veilig het woon-werk verkeer te doorstaan is dus komen te vervallen. En voor het overige kan ik mededelen dat ik geen plannen heb om een V aan te schaffen: waar wel een weg is maar geen wil, dus. Nu moet alleen nog de A4 worden doorgetrokken, dwars door het Schiedams-Delftse woud.

